

§ x

I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 265 af 22. februar 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 912 af 21. juni 2022, § 2 i lov nr. 482 af 12. maj 2023, § 2 i lov nr. 753 af 13. juni 2023 og § 1 i lov nr. 754 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

x. I § 9 a, stk. 5, indsættes som 3. pkt.:

»Stk. 2 finder tilsvarende anvendelse i sager omfattet af 2. pkt., hvor forældrene har fælles forældremyndighed.«

§ y

I barnets lov, lov nr. 721 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:

y. I § 48, stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:

»Træffer kommunalbestyrelsen på baggrund af en anmodning efter stk. 1 hverken afgørelse om anbringelse eller en støttende indsats efter denne lov, kan kommunalbestyrelsens beslutning herom indbringes for Ankestyrelsen. § 144 finder tilsvarende anvendelse for indbringelse efter 2. pkt.«

yy. I § 145 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Beslutninger efter § 48, stk. 2, 2. pkt., kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område af barnet eller den unge, der er fyldt 10 år.«

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Rettelse af fejl i barnets lov

Gældende ret

Med indførelsen af barnets lov er der som noget nyt fastsat en udtrykkelig bestemmelse i § 48, som fastsætter, at et barn eller en ung har ret til at anmode kommunen om at blive anbragt uden for hjemmet.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 233-34, er retten efter § 48, stk. 1, en ret til at anmode om at blive anbragt uden for hjemmet, og ikke en ret til at blive anbragt. Det fremgår af bemærkningerne, at der ikke er formkrav til anmodninger om at blive anbragt uden for hjemmet, herunder krav om at en anmodning skal være skriftlig, eller til indholdet af anmodningen. Det skal dog være tydeligt ud fra barnet eller den unges tilkendegivelse, at vedkommende anmoder om at blive anbragt uden for hjemmet. En henvendelse kan afhængigt af barnets eller den unges oplysninger anses som en underretning, som i så fald skal behandles efter reglerne for kommunens behandling af underretninger i de foreslåede bestemmelser i §§ 134-138 i barnets lov.

Ifølge bemærkningerne til § 48, stk. 2, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 233-34, skal kommunen ved en anmodning om anbringelse vurdere, om der af hensyn til barnets eller den unges bedste skal igangsættes en børnefaglig undersøgelse, jf. § 20, indeholdende en beskrivelse af om betingelserne i §§

46 eller 47 kan anses for opfyldt. Det fremgår videre, at når et barn eller en ung selv henvender sig og anmoder om en anbringelse, må det anses for at være et alvorligt bekymringstegn, hvor der som udgangspunkt må antages at være behov for at træffe afgørelse om en børnefaglig undersøgelse. Bestemmelsen tager dog ikke sigte på situationer, hvor der er tale om almindelige generationskonflikter, der kan opstå, når unge gradvis frigør sig fra forældrene.

Det fremgår af bemærkningerne, at det er væsentligt, at kommunen i sin vurdering, herunder på baggrund af samtaler og øvrig inddragelse af barnet eller den unge, jf. § 5 i barnets lov, tager afsæt i barnets eller den unges konkrete forhold, herunder modenhed samt eventuelle nedsatte psykiske funktionsevne. Kommunalbestyrelsen bør således have særlig opmærksomhed på, om den unges tilkendegivelse af ønske om anbringelse kan have udspring i eller være påvirket af den unges psykiske funktionsevne eller andre psykiske udfordringer, og dette bør i givet fald tillægges vægt i vurderingen af, hvilken vægt den unges ønske om anbringelse skal tillægges. Hvis kommunen ikke har kendskab til en funktionsnedsættelse, er det vigtigt, at kommunen er opmærksom på, om oplysninger fra barnet eller den unge eller forældrene giver anledning til yderligere afdækning eller undersøgelse af barnets eller den unges forhold.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 234, er det i alle tilfælde op til kommunen at vurdere, hvilken hjælp og støtte der er brug for, herunder at afgøre om barnet eller den unge skal anbringes. En beslutning om ikke at anbringe et barn eller en ung er dermed en procesledende beslutning, som ikke kan påklages særskilt. Det fremgår videre af bemærkningerne, at adgangen til at påklage i de tilfælde, hvor kommunen beslutter at iværksætte en forbyggende indsats efter § 30 i barnets lov, består uændret. Det fremgår af bemærkningerne til § 30 om tidligt forebyggende indsatser i barnets lov, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 187, at iværksætter kommunen en forebyggende indsats efter denne bestemmelse, vil det dog være muligt for forældremyndighedsindehaveren og barnet eller den unge over 10 år at klage over, at der ikke er iværksat en støttende indsats eller anbringelse efter §§ 32, 46 eller 47.

Reglerne om klage til Ankestyrelsen over kommunalbestyrelsens afgørelser er fastsat i §§ 144 og 145 i barnets lov. Det fremgår af § 144 i barnets lov, at kommunalbestyrelsens afgørelser kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 1109 af 24. august 2023, (herefter retssikkerhedsloven), medmindre andet fremgår af barnets lov eller retssikkerhedsloven. Det fremgår desuden af bestemmelsen, hvem der er klageberettiget.

Det fremgår af § 145 i barnets lov, at en række afgørelser, herunder afgørelse om støttende indsatser, valg af anbringelsessted og anbringelse uden for hjemmet med samtykke af børn og unge, der er fyldt 10 år, kan indbringes for Ankestyrelsen. Visse afgørelser kan videre indbringes af forældre uden del i forældremyndigheden, ligesom det fremgår af bestemmelsen, at afgørelser om bisidder til børn og unge kan indbringes af børn og unge – uden aldersgrænse herfor.

Social-, Bolig- og Ældreministeriets overvejelser

Indførelsen af § 48 i barnets lov, der udtrykkeligt giver børn og unge ret til at anmode om anbringelse uden for hjemmet, skal ses i lyset af intentionerne i barnets lov om at sikre barnets eller den unges rettigheder, og at barnets eller den unge oplever, at deres stemme bliver hørt og inddraget i de beslutninger, der vedrører deres eget liv.

Det er ministeriets opfattelse, at det er uhensigtsmæssigt for forståelsen af bestemmelsen, at der i bemærkningerne til § 48 i barnets lov henvises til beskrivelsen af klageadgang i bemærkningerne til lovens § 30 om tidligt forebyggende indsatser, frem for at klageadgangen er beskrevet udtømmende.

Den foreslåede ordning

For at sikre en tydelig retstilstand foreslås indsat nye pkt. i § 48, stk. 2, som fastsætter, at træffer kommunalbestyrelsen hverken afgørelse om anbringelse uden for hjemmet eller en støttende indsats, kan denne beslutning indbringes for Ankestyrelsen.

I forlængelse heraf foreslås indsat et nyt stykke i § 145, som fastsætter, at beslutninger efter § 48, stk. 2, 2. pkt., kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i retssikkerhedsloven af barnet eller den unge, der er fyldt 10 år.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § y, nr. y og yy.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslagets forventes ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det kommunerne. Der er tale om en tekniske rettelser, som udbedrer fejl i barnets lov. Lovforslagets økonomiske konsekvenser forhandles med kommunerne.

Lovforslaget vurderes endvidere ikke at have økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for stat eller regioner.

Lovforslaget vurderes at opfylde principperne for digitaliseringsklar lovgivning. Lovforslaget vurderes ikke at have væsentlige omstillingskonsekvenser eller digitaliseringsrelaterede konsekvenser for det offentlige. Lovforslaget følger således seks af de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning. Således indeholder lovforslaget forslag til klare og enkle regler. Lovforslaget ændrer ikke på, hvorvidt der kan kommunikeres digitalt med kommunerne. Lovforslaget ændrer heller ikke på sammenhæng på tværs. Lovforslaget ændrer endelig ikke på mulighederne for tryk og sikker datahåndtering og anvendelse af offentlig infrastruktur, idet der fortsat kan kommunikeres med kommunerne via Digital Post. Lovforslaget har dermed ikke betydning i forhold til disse principper. Lovforslaget muliggør dog ikke automatisk sagsbehandling, da kommunalbestyrelsen eller børne- og ungeudvalget i kommunerne vil skulle behandle hver sag individuelt, hvilket vil indebære faglige skøn. Dette skyldes, at der i hvert enkelt tilfælde vil skulle foretages en konkret og individuel vurdering af oplysningerne i sagen. Der er fastsat nærmere regler herfor i barnets lovs §§ 18-22 om screening, afdækning og børnefaglig undersøgelse.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

[Høring]

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § x

Til nr. x

§ 9 a i retssikkerhedsloven indeholder de såkaldte handlekommuneregler for børn, dvs. regulering af, hvilken kommune der er forpligtet til at yde hjælp og støtte til et barn, og som udgangspunkt afholde udgifterne hertil.

§ 9 a, stk. 5, indeholder en særregel om, hvilken kommune der er handlekommune i sager, hvor et barn med dansk statsborgerskab eller væsentlig tilknytning til Danmark efter artikel 8, stk. 2, i Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn (Haagerbørnebeskyttelseskonventionen), befinder sig i udlandet, og hvor en dansk kommune ønsker at overtage handlekompetencen til at træffe afgørelse om nødvendige beskyttelsesforanstaltninger over for barnet efter reglerne i Haagerbørnebeskyttelseskonventionens artikel 8 og 9.

Det følger af § 9 a, stk. 5, 1. pkt., at hvis et barn har fået sædvanligt ophold i udlandet, er den kommune, der senest var handlekommune for barnet forud for barnets ophold i udlandet, handlekommune for barnet i sager om overførsel af kompetence vedrørende beskyttelse af børn efter artikel 8 og 9 i Haagerbørnebeskyttelseskonventionen. Det følger videre af § 9 a, stk. 5, 2. pkt., at for børn, der er født i udlandet, gælder dog, at handlekommunen efter § 9 a, stk. 5, 1. pkt., er den kommune, der, jf. § 9, er eller senest var handlekommune for forældremyndighedsindehaveren i sager efter serviceloven.

Det foreslås, at det som § 9 a, stk. 5, 3. pkt., indsættes i retssikkerhedsloven, at § 9 a, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse i sager omfattet af § 9 a, stk. 5, 2. pkt., hvor forældrene har fælles forældremyndighed.

Den foreslåede ændring vil medføre, at bestemmelsen i § 9 a, stk. 2, vil finde tilsvarende anvendelse for spørgsmålet om handlekommunen for et barn i sager om overførsel af kompetence vedrørende beskyttelse af børn efter artikel 8 og 9 i Haagerbørnebeskyttelseskonventionen, hvor barnet er født i udlandet, og hvor forældrene har fælles forældremyndighed. Dette vil betyde, at i tilfælde, hvor forældrene har fælles forældremyndighed, men ikke bor sammen, vil barnets handlekommune, være den kommune, der senest var handlekommune i sager efter serviceloven for den forældremyndighedsindehaver, som barnet bor mest hos. Hvis barnet bor lige meget hos begge forældremyndighedsindehavere vil handlekommunen være den kommune, der senest var handlekommune i sager efter serviceloven for den forældremyndighedsindehaver, som barnet er bopælsregistreret hos i det udenlandske register, der svarer til Det Centrale Personregister (CPR).

Den foreslåede bestemmelse har til formål at regulere handlekommuneforholdet i sager efter artikel 8 og 9 i Haagerbørnebeskyttelseskonventionen om børn, der er født i udlandet af forældre med fælles forældremyndighed. Den foreslåede bestemmelse vil ikke regulere den situation, hvor barnet er født i udlandet, og hvor forældrene er frataget forældremyndigheden, f.eks. som led i en anbringelse, og hvor forældremyndigheden ikke er tillagt en person bosiddende i Danmark. I sådanne tilfælde vil Ankestyrelsen kunne træffe afgørelse om, hvilken kommune der er barnets handlekommune efter § 9 a, stk. 10, i retssikkerhedsloven.

Til § y

Til nr. y

Det fremgår af § 48 i barnets lov, at et barn eller en ung har ret til at anmode kommunen om at blive anbragt uden for hjemmet. Det er i bestemmelsens stk. 2 fastsat, at kommunalbestyrelsen skal vurdere, om der af hensyn til barnets eller den unges bedste skal udarbejdes en børnefaglig undersøgelse, jf. § 20 i barnets lov, herunder om betingelserne for anbringelse i §§ 46 eller 47 i barnets lov er opfyldt.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 233-34, er retten efter § 48, stk. 1, en ret til at anmode om at blive anbragt uden for hjemmet, og ikke en ret til at blive anbragt. Der stilles ifølge bemærkningerne til bestemmelsen ikke bestemte indholdsmæssige krav eller formkrav til en sådan anmodning, men det skal være tydeligt, at barnet eller den unge anmoder om at blive anbragt uden for hjemmet.

Bestemmelsen indebærer, at når et barn eller en ung anmoder om at blive anbragt uden for hjemmet, skal kommunen tage stilling til, om der skal gennemføres en børnefaglig undersøgelse. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 234, at når et barn eller en ung selv henvender sig og anmoder om en anbringelse, må det anses for at være et alvorligt bekymringstegn, hvor der som udgangspunkt må antages at være behov for at træffe afgørelse om en børnefaglig undersøgelse. Det fremgår videre, at bestemmelsen ikke tager sigte på situationer, hvor der er tale om almindelige generationskonflikter, der kan opstå, når unge gradvis frigør sig fra forældrene.

Det fremgår videre af bemærkningerne, at det er væsentligt, at kommunen i sin vurdering, herunder på baggrund af samtaler og øvrig inddragelse af barnet eller den unge, jf. § 5 i barnets lov, tager afsæt i barnets eller den unges konkrete forhold, herunder modenhed samt eventuelle nedsatte psykiske funktionsevne. Kommunalbestyrelsen bør således have særlig opmærksomhed på, om den unges tilkendegivelse af ønske om anbringelse kan have udspring i eller være påvirket af den unges psykiske funktionsevne eller andre psykiske udfordringer, og dette bør i givet fald tillægges vægt i vurderingen af, hvilken vægt den unges ønske om anbringelse skal tillægges. Hvis kommunen ikke har kendskab til en funktionsnedsættelse hos barnet eller den unge, er det vigtigt, at kommunen er opmærksom på, om barnets eller den unges adfærd, oplysninger fra barnet eller den unge eller fra forældrene giver anledning til yderligere afdækning eller undersøgelse af barnets eller den unges forhold, herunder om barnet eller den unge eventuelt har en ikke-afdækket psykisk funktionsnedsættelse.

Ifølge bemærkningerne til bestemmelsen, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 234, er det i alle tilfælde op til kommunen at vurdere, hvilken hjælp og støtte der er brug for, herunder at afgøre om barnet eller den unge skal anbringes. En beslutning om ikke at anbringe et barn eller en ung, er dermed en

procesledende beslutning, som ikke kan påklages særskilt. Det fremgår videre af bemærkningerne, at adgangen til at påklage i de tilfælde, hvor kommunen beslutter at iværksætte en forebyggende indsats efter § 30 i barnets lov består uændret, og der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til § 30.

Det fremgår af bemærkningerne til § 30 om tidligt forebyggende indsatser i barnets lov, jf. Folketingstidende, A, 2022-23, L 93 som fremsat, side 187, at iværksætter kommunen en forebyggende indsats efter denne bestemmelse, vil det dog være muligt for forældremyndighedsindehaveren og barnet eller den unge over 10 år at klage over, at der ikke er iværksat en støttende indsats eller anbringelse efter §§ 32, 46 eller 47.

Det foreslås, at det i § 48, stk. 2, som nyt 2. og 3. pkt. indsættes, at ”træffer kommunalbestyrelsen på baggrund af en anmodning efter stk. 1 hverken afgørelse om anbringelse eller en støttende indsats efter denne lov, kan kommunalbestyrelsens beslutning herom indbringes for Ankestyrelsen. § 144 finder tilsvarende anvendelse for indbringelse efter 2. pkt.”

Bestemmelsen har, i sammenhæng med lovforslagets § Y, nr. yy til formål at tydeliggøre, at børn og unge, der er fyldt 10 år, kan klage over kommunalbestyrelsens beslutning, når barnet eller den unge har anmodet om at blive anbragt uden for hjemmet, og barnet eller den unge hverken modtager en støttende foranstaltning eller anbringes. Bestemmelsen vil indebære, at det ligesom efter gældende ret vil være op til kommunen at vurdere, hvilken hjælp og støtte der vil være brug for, herunder at afgøre om barnet eller den unge skal anbringes, i de tilfælde hvor et barn eller en ung anmoder om en anbringelse uden for hjemmet efter § 48, stk. 1.

Bestemmelsen vil videre indebære, at en beslutning om ikke at anbringe et barn eller en ung uden for hjemmet, vil være en procesledende beslutning, som ikke kan påklages særskilt, hvis kommunen vurderer, at der i stedet for en afgørelse om anbringelse uden for hjemmet er behov for en støttende foranstaltning efter § 32, stk. 1, og træffer afgørelse herom. Barnet eller den unge, der er fyldt 10 år, vil dog efter reglerne i § 145 kunne klage over afgørelsen om støtte efter § 32. I de tilfælde, hvor der på baggrund af en anmodning om anbringelse uden for hjemmet hverken træffes afgørelse om anbringelse eller en støttende foranstaltning vil bestemmelsen indebære, at barnet eller den unge, der er fyldt 10 år, kan klage til Ankestyrelsen over kommunalbestyrelsens beslutning, og at reglerne om klage i § 144 i barnets lov tilsvarende finder anvendelse i den forbindelse.

Der henvises i øvrigt til punkt x.x.x og x.x.x i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. yy

Det fremgår af § 144 i barnets lov, at kommunalbestyrelsens afgørelser kan indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i retssikkerhedsloven, medmindre andet fremgår af barnets lov eller retssikkerhedsloven.

Det fremgår af § 145 i barnets lov, hvem der er klageberettiget, herunder at en række afgørelser, bl.a. om støttende indsatser, valg af anbringelsessted og anbringelse uden for hjemmet med samtykke, kan indbringes for Ankestyrelsen af børn og unge, der er fyldt 10 år.

Det foreslås, at det i § 145 som stk. 4 indsættes, at indbringelse af beslutninger efter § 48, stk. 2, 2. pkt., kan foretages af barnet eller den unge, der er fyldt 10 år.

Bestemmelsen har til formål at tydeliggøre retstilstanden for børn og unges adgang til at klage i forbindelse med beslutninger på baggrund af en anmodning om anbringelse efter § 48, stk. 1.

Bestemmelsen vil indebære, at barnet eller den unge, der er fyldt 10 år, vil kunne klage til Ankestyrelsen, hvis kommunen på baggrund af anmodningen hverken træffer afgørelse om en støttende indsats efter § 32, stk. 1, eller om anbringelse uden for hjemmet efter §§ 46 eller 47. Bestemmelsen er i overensstemmelse med gældende ret.

Bestemmelsen vil dermed sikre, at Ankestyrelsen i disse sager vil kunne tage stilling til barnets eller den unges behov for støtte, og herunder for anbringelse uden for hjemmet.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § y, nr. y. Der henvises til bemærkningerne hertil. Der henvises i øvrigt til punkt xx.xx.xx og xx.xx.xx i lovforslagets almindelige bemærkninger.

	<p style="text-align: center;">§ x</p> <p>I lov om retssikkerhed og administration på det sociale område, jf. lovbekendtgørelse nr. 265 af 22. februar 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 912 af 21. juni 2022, § 2 i lov nr. 482 af 12. maj 2023, § 2 i lov nr. 753 af 13. juni 2023 og § 1 i lov nr. 754 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 9 a. --- <i>Stk. 2-4.</i> --- <i>Stk. 5.</i> Hvis et barn har fået sædvanligt ophold i udlandet, er den kommune, der senest var handlekommune for barnet forud for barnets ophold i udlandet, handlekommune for barnet i sager om overførsel af kompetence vedrørende beskyttelse af børn efter artikel 8 og 9 i Haagerkonventionen af 19. oktober 1996 om kompetence, lovvalg, anerkendelse, fuldbyrdelse og samarbejde vedrørende forældreansvar og foranstaltninger til beskyttelse af børn (Haagerbørnebeskyttelseskonventionen). For børn, der er født i udlandet, gælder dog, at handlekommunen efter 1. pkt. er den kommune, der, jf. § 9, er eller senest var handlekommune for forældremyndighedsindehaveren i sager efter lov om social service. <i>Stk. 6-12.</i>---</p>	<p>x. I § 9 a, stk. 5, indsættes som 3. pkt.:</p>

	»Stk. 2 finder tilsvarende anvendelse i sager omfattet af 2. pkt., hvor forældrene har fælles forældremyndighed.«
	§ y
	I barnets lov, lov nr. 721 af 13. juni 2023, foretages følgende ændringer:
<p>§ 48. Et barn eller en ung har ret til at anmode kommunalbestyrelsen om at blive anbragt uden for hjemmet.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Anmoder et barn eller ung om at blive anbragt uden for hjemmet efter stk. 1, skal kommunalbestyrelsen vurdere, om der af hensyn til barnets eller den unges bedste skal udarbejdes en børnefaglig undersøgelse, jf. § 20, herunder om betingelserne i §§ 46 eller 47 er opfyldt.</p>	<p>y. I § 48, stk. 2, indsættes som 2. og 3. pkt.:</p> <p>»Træffer kommunalbestyrelsen på baggrund af en anmodning efter stk. 1 hverken afgørelse om anbringelse eller en støttende indsats efter denne lov, kan kommunalbestyrelsens beslutning herom indbringes for Ankestyrelsen. § 144 finder tilsvarende anvendelse for indbringelse efter 2. pkt.«</p>
<p>§ 145. Følgende afgørelser kan af barnet eller den unge, der er fyldt 10 år, indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Indsatser efter § 32, stk. 1. 2) Børne- og ungepålæg efter § 39. 3) Anbringelse uden for hjemmet efter § 46. 4) Valg af anbringelsessted efter § 52, stk. 1. 5) Behandling, uddannelse og ændring af anbringelsessted m.v. efter § 97, stk. 2. 6) Hjemgivelse og hjemgivelsesperiode efter § 100, stk. 1. 7) Samvær og kontakt efter § 104, stk. 2-4. 8) Ungestøtte efter §§ 114 og 116 eller opretholdt anbringelse efter § 120, der træffes i medfør af § 111 eller § 112, stk. 3, inden den unge fylder 18 år. <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p>	<p>yy. I § 145 indsættes som <i>stk. 4</i>:</p> <p>»<i>Stk. 4.</i> Indbringelse af beslutninger efter § 48, stk. 2, 2. pkt., kan foretages af barnet eller den unge, der er fyldt 10 år.«</p>